

Arrest

nr. 236 768 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NERINCKX, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2019, als feitelijke partner van een Nederlandse man, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als "*ander familielid*" zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 6 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Kempen Noord-Oost op 06.02.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : [C.]

voornaam : [J]R.

[...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.02.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1. tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.11.2019 dat haar betekend werd op 12.12.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat ze een partner heeft, de heer [A.M.] [°...] die de Nederlandse nationaliteit heeft. Betrokkene deed een aanvraag tot gezinshereniging in het kader van haar aangehaald feitelijk partnerschap met de heer [A.], maar deze aanvraag werd geweigerd. Betrokkene kan namelijk de voorgehouden affectieve parterrelatie met de heer [A.] en het aangehaald duurzame karakter ervan onvoldoende bewijzen. Louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfsplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven. Betrokkene verklaart dat haar ouders in Marokko wonen, haar halfzus in Frankrijk. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent dus een mogelijke hereniging met haar ouders. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene haalt geen medische problemen aan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing haalt artikel 74/11 aan ter motivering van het inreisverbod:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uit gevoerd werd. "

Verder verwijst de bestreden beslissing naar 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Verzoekster begrijpt niet om welk artikel dit gaat. Verzoekster begrijpt de reden niet waarom haar geen termijn van vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het juiste wetsartikel wordt niet vermeld. Verzoekster heeft er het raden naar. Welk artikel wordt bedoeld met 4°?

De bestreden beslissing heeft het wel over het risico op onderduiken en haalt de poging van verzoekster aan om zich in de regel te stellen met haar partner. Verzoekster heeft nooit anders getracht dan om haar verblijf in orde te stellen omdat zij een gezin wil stichten met haar Nederlandse partner. Zij woont vanaf dag 1 bij haar partner. Zij waren in voorbereiding van een huwelijk. Ook eerder in Frankrijk gaf zij geen tekenen van onderduiking vermits zij er nog een ziekteverzekering of dergelijke had aangegaan. In Retie is zij aangetroffen in de woning die zij heeft opgegeven in een eerdere procedure, enz.

Zij begrijpt dan ook niet waar de verwerende partij het haalt dat zij zou willen onderduiken... Niets uit het hele dossier wijst daarop.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting evenals artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit artikel houdt echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "maximum drie jaar" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan driejaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van driejaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Aan bovenvermelde vereisten is niet voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster.

In casu werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd om de reden dat verzoekster eerder een aanvraag van gezinshereniging met haar feitelijke partner geweigerd zag en verder illegaal in België verbleef en noch artikel 8 EVRM noch artikel 3 EVRM kunnen weerhouden worden. En gelet op het belang van de immigratiecontrole is volgens de bestreden beslissing een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Er wordt nergens vermeld of rekening gehouden met het feit dat verzoekster sinds juni 2019 op legale wijze in het kader van een gezinsherenigingsprocedure alhier verbleef, en amper enkele maanden illegaal in ons land heeft verbleven, maw vanaf 28 november 2019. Tegen deze beslissing van 28 november 2019 - bijlage 20, werd bovendien beroep ingediend bij uw Raad en dit dossier is nog hangende. Ondertussen heeft zij voorbereidingen getroffen om te huwen, documenten verzamelen etc. Het is al te kort door de bocht om te poneren dat verzoekster niet getwijfeld heeft illegaal alhier te verblijven. Dit dient ernstig te worden gerelativeerd.

Er dient expliciet rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu werd geen enkele rekening gehouden met het zeer specifieke geval dat verzoekster slechts 2 maanden illegaal in België heeft verbleven. Zij heeft getracht om verblijf te bekomen via gezinshereniging met haar vaste partner met wie zij samenwoont.

Dit doorstaat geenszins de proportionaliteitstoets.

Het is volstrekt disproportioneel om een inreisverbod van maar liefst twee jaar op te leggen, aan iemand die slechts twee maanden illegaal heeft verbleven in België, temeer de verzoekster er alles aan heeft gedaan om haar verblijf in orde te krijgen om zo bij haar vaste partner te kunnen verblijven.

Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is kennelijk onredelijk.

Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Doch zelfs als deze beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval dat verzoekster slechts twee maanden in illegaliteit heeft geleefd, tijd die ze gebruikte om haar huwelijk voor te bereiden. Ze heeft niet stil gezeten om haar verblijf in orde te brengen. In casu werd hier geen rekening mee gehouden, minstens wordt dit niet aangegeven.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11 Vreemdelingenwet samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Derde onderdeel.

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie - en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. ”

-Artikel 8 EVRM beschermt het gezinsleven.

Een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker wordt immers verplicht om het land te verlaten waar hij zijn gezinsleven uitoefent. Een dergelijke inmenging is enkel toegestaan als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel. Gezien er een gezinsleven bestaat en verwerende partij hiervan op de hoogte is, diende er door haar nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Bij een inmenging in verzoekers privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Dit is niet gebeurd. Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Er werd helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster en haar partner sinds haar aankomst in België samenwonen, en dit hoofdzakelijk in wettig verblijf. Verzoekster staat sedert 17 juni 2019 officieel ingeschreven op hetzelfde adres als haar Nederlandse partner teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen. De inschrijving op hetzelfde adres toont vanzelfsprekend aan dat verzoekster en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is. Verzoekster legde stukken voor (in het administratief dossier) waaruit blijkt dat zij sedert enkele jaren een affectieve relatie onderhoudt met haar Nederlandse partner.

In casu werd er geen belangenafweging gedaan. Het dossier werd niet met de nodige zorg bestudeerd. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en de andere in het middel opgesomde wetsartikelen.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden inreisverbod geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In dit verband worden de feitelijke motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat, en wordt erop gewezen dat verzoekster naliel gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsbeslissing van 28 november 2019 die haar op 12 december 2019 ter kennis is gebracht. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd. Hierbij houdt verweerder er rekening mee dat verzoekster voorhoudt een Nederlandse partner te hebben, maar stelt hij vast dat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie of een beschermenswaardig gezinsleven. Hij verwijst naar de gedane vaststellingen in het kader van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging in functie van deze Nederlandse man, met name dat niet werd aangetoond dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie en al zeker niet van een duurzame partnerrelatie. Hij stelt nog dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfsplaats niet volstaat om een duurzame partnerrelatie of gezinsleven vast te stellen. Verder merkt verweerder op dat verzoeksters ouders nog in Marokko verblijven en zij bij een terugkeer naar dit land kan worden herenigd met haar ouders. Ook motiveert verweerder dat verzoekster niet aangaf medische problemen te hebben. Gelet op deze vaststellingen en waar verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, acht verweerder het – rekening houdende met het belang van de immigratiecontrole – proportioneel om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd – wel degelijk ook formeel gemotiveerd, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom verweerder het gepast en proportioneel achtte om verzoekster een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De voorziene motivering laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen en om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het

nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan enerzijds en zij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat zij in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. Zij betwist wel de motivering die ten grondslag lag aan het vastgestelde risico op onderduiken dat er toe heeft geleid dat zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek. Dit betreft een motivering die eigenlijk is verbonden met het bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die als dusdanig niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Er kan, voor wat betreft de in dit verband opgeworpen argumenten, worden verwezen naar het arrest van de Raad van 11 juni 2020 met nummer 236 767, dat handelt over het bevel om het grondgebied te verlaten en waarin de opgeworpen argumenten reeds werden behandeld en verworpen. Verzoekster weerlegt het motief niet dat er in haar situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod, nu haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Daarnaast geeft verzoekster ook in geen geval aan te betwisten dat zij naliel gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsbeslissing van 28 november 2019, haar betekend op 12 december 2019. Deze vaststelling volstond op zichzelf ook reeds om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster (*‘gaat gepaard’*).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.900 en 227.898).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor een duur van twee jaar. In dit verband houdt verweerder er rekening mee dat verzoeker voorhoudt een Nederlandse partner te hebben, maar stelt hij vast dat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie of een beschermenswaardig gezinsleven. Hij verwijst naar de gedane vaststellingen in het kader van verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging in functie van deze Nederlandse man, met name dat niet werd aangetoond dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie en al zeker niet van een duurzame partnerrelatie. Hij stelt nog dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een duurzame partnerrelatie of gezinsleven vast te stellen. Verder merkt verweerder op dat verzoeksters ouders nog in Marokko verblijven en zij bij een terugkeer naar dit land met hen kan worden herenigd. Ook motiveert verweerder dat verzoekster niet aangaf medische problemen te hebben. Gelet op deze vaststellingen en waar verzoekster niet heeft

getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, acht verweerder het – rekening houdende met het belang van de immigratiecontrole – proportioneel om de duur van het inreisverbod op twee jaar te bepalen.

Er heeft dus wel degelijk ook een onderzoek plaatsgevonden naar een gepaste duur voor het inreisverbod en een evenredigheidstoets, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoekster geeft aan dat niet alle specifieke omstandigheden van het geval in rekening zijn gebracht. Zo wijst zij erop dat zij sinds juni 2019 op legale wijze in België verbleef in het kader van haar procedure tot gezinshereniging en haar illegale verblijf “*amper enkele maanden*” heeft geduurd, met name vanaf 28 november 2019. Zij wijst erop dat zij tegen de afwijzende beslissing inzake de aanvraag tot gezinshereniging een beroep hangende heeft bij de Raad. Nog stelt zij intussen, tijdens de twee maanden van illegaal verblijf, voorbereidingen te hebben getroffen om te huwen met haar vaste partner met wie zij samenwoont. Zij betwist hiermee het gestelde in de bestreden beslissing dat zij niet zou hebben getwijfeld om illegaal in België te verblijven en stelt dat dit ernstig moet worden gerelativeerd. In deze omstandigheden is verzoekster nog van mening dat de genomen maatregel kennelijk onredelijk en disproportioneel is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de aanvraag tot gezinshereniging die verzoekster deed in functie van haar voorgehouden Nederlandse partner en die op 28 november 2019 aanleiding gaf tot een negatieve beslissing waarbij werd vastgesteld dat verzoekster zelf niet kon aantonen dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie, laat staan van een duurzame partnerrelatie. Deze beslissing ging reeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt vast dat verzoekster, niettegenstaande zij op 12 december 2019 kennis kreeg van dit bevel, hieraan geen gevolg gaf, waarna hij vaststelt dat zij niet heeft getwijfeld om illegaal op het grondgebied te verblijven. Er moet dus worden aangenomen dat verweerder enkel een illegaal verblijf ten laste legt van verzoekster na de afgifte van dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat deze weergave van de feiten in de bestreden beslissing incorrect zou zijn. Met haar uiteenzetting geeft zij ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht. Rekening houdende met deze motivering kan verzoekster op zich niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de beperkte duur van het illegale verblijf na de afwijzing van de aanvraag tot gezinshereniging. Zoals gezegd, moet worden aangenomen dat verweerder enkel een illegaal verblijf ten laste legt van verzoekster na de afgifte van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekster met haar betoog de kennelijke onredelijkheid van de beoordeling wil aantonen, merkt de Raad op dat de opmerkingen van verzoekster nog geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsbeslissing van 28 november 2019 en zij niet heeft getwijfeld om verder illegaal in België te verblijven. Het door haar ingestelde beroep tegen de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten had ook geen opschortende werking en rechtvaardigde op zich dus niet dat zij geen gevolg gaf aan de eerdere verwijderingsbeslissing. Er blijkt dus ook niet dat dit beroep specifiek in rekening diende te worden gebracht. Dit beroep werd intussen bovendien reeds negatief afgesloten door de Raad bij arrest nr. 234 035 van 13 maart 2020. Door de ernst van een illegaal verblijf gedurende slechts enkele maanden te willen relativeren, overtuigt verzoekster nog niet dat de genomen beslissing kennelijk onredelijk of disproportioneel is, te meer waar zij niet aannemelijk maakt dat zij dan alsnog enige intentie had/heeft om gevolg te geven aan de eerder genomen verwijderingsmaatregel.

Waar verzoekster voorhoudt dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met haar illegale verblijf in België van hooguit twee maanden, dit na 28 november 2019, merkt de Raad daarenboven, en geheel ten overvloede, ook nog op dat de voorliggende stukken hierover zeer ernstige twijfels doen rijzen en verzoekster nalaat hieromtrent de nodige duidelijkheid te brengen. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster met een Spaans Schengenvissum en om toeristische redenen op 13 augustus 2017 op het Schengengrondgebied is aangekomen en opnieuw op 3 november 2017. Er blijkt niet dat zij sindsdien het Schengengrondgebied nog heeft verlaten. Vervolgens meldde zij zich op 4 december 2017 aan bij de administratieve diensten van Watermaal-Bosvoorde en werd zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring. Zij legt geen bewijzen voor die aantonen dat zij sindsdien België heeft verlaten. Verzoeksters verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen sindsdien zijn ook allesbehalve coherent. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij eerder in Frankrijk heeft verbleven, maar tijdens het horen op 6 februari 2020 wees zij enkel op een eerder verblijf van twee jaar in Spanje. Zij

verklaarde toen ook sinds juni 2019 in België te verblijven, terwijl de beweerde partner op 23 mei 2019 informatie inwon bij de gemeente in verband met documenten die moeten worden voorgelegd bij een huwelijksaangifte en waarbij hij er melding van maakte dat verzoekster toen reeds ergens in Brussel zou verblijven. In deze omstandigheden staat het dus geenszins vast dat verzoeksters illegale verblijf op het Belgische grondgebied, en al zeker op het Schengengrondgebied, zich beperkte tot een korte periode van twee maanden na de afgewezen aanvraag tot gezinshereniging, zoals zij dit thans tracht voor te houden.

Verzoekster weerlegt de vaststellingen verder niet dat zij niet heeft kunnen aantonen dat er sprake is van een affectieve partnerrelatie en dus al zeker niet van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Het loutere gegeven dat verzoekster en/of haar voorgehouden partner op 23 mei 2019 bij de gemeente informatie hebben ingewonnen over het aangaan van een huwelijk en zij samenwonen betekent nog niet dat daadwerkelijk een affectieve en duurzame partnerrelatie of een beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Een concrete huwelijksaangifte of concrete voorbereidingen voor een huwelijk die intussen zouden zijn gedaan, blijken verder geenszins. Verzoekster brengt andermaal geen duidelijke bewijzen naar voor van een (duurzame) partnerrelatie met haar voorgehouden Nederlandse partner, terwijl toch moet worden aangenomen dat zij hiervoor intussen alle gelegenheid heeft gehad. Andermaal blijkt dus niet dat enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Er blijkt in de voorliggende omstandigheden niet dat verzoekster dienstig naar haar voorgehouden relatie met een Nederlandse man kan verwijzen om afbreuk te doen aan het motief dat zij niet twijfelde om illegaal in België te verblijven of het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van het opgelegde inreisverbod voor twee jaar aan te tonen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of een specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.3. Er blijkt verder niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27 februari 2012). Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.2.4. Verzoekster gaat er vervolgens aan voorbij dat de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing zijn bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Zij kan de schending van deze wetsbepalingen in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig inroepen.

2.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt daarnaast als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar voorgehouden Nederlandse partner.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip “gezin” niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “gezinsleven” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als “gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het door verzoekster ingeroepen gezinsleven met een Nederlandse man. Verweerder is van mening dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij in het kader van de door verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging die op 28 november 2019 werd afgewezen reeds vaststelde dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een affectieve partnerrelatie met deze Nederlandse onderdaan, en al zeker niet van een duurzame partnerrelatie. Hierbij werd ook reeds rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster en haar voorgehouden partner een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, maar geoordeeld dat dit niet kan volstaan als bewijs van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Deze laatste beoordeling is niet incorrect en evenmin kennelijk onredelijk. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat een inschrijving op hetzelfde adres automatisch aantoont dat er sprake is van een (duurzame) partnerrelatie.

Gelet op deze voorziene motivering kan verzoekster niet dienstig voorhouden als zou het door haar ingeroepen gezinsleven op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Zij toont ook niet aan dat enig aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die de vaststelling van het bestuur onderuit kunnen halen dat zij niet heeft kunnen aantonen dat er sprake is van een duurzame partnerrelatie of nog van een gezins- of familieleven dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. In het arrest nr. 234 035 van 13 maart 2020 heeft de Raad het door verzoekster ingestelde beroep tegen de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging ook reeds verworpen.

Verzoekster overtuigt niet dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven, zoals is vereist opdat zij zich dienstig kan beroepen op het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een verdere belangenafweging inzake het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in het kader van deze verdragsbepaling drong en dringt zich dus niet op.

In de voorliggende omstandigheden kan geen miskennis van artikel 8 van het EVRM, of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met deze verdragsbepaling, worden vastgesteld.

2.2.6. Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS